

Νατάσα Καραγιαννάκη
Στέλλα Κουφομανώλη

Το ρολόι που μιλούσε

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΛΟΓΟΠΕΔΙΚΩΝ
ΛΟΓΟΘΕΡΑΠΕΥΤΩΝ

Ομάδα Ειδικού Ενδιαφέροντος
στις Διαταραχές Ροής Ομιλίας

Για το παρόν έργο συνεργάστηκαν η ΟΕΕΔΡΟ,
η ψυχολόγος Νατάσα Καραγιαννάκη,
η εκπαιδευτικός Στέλλα Κουφομανώλη

και εικονογράφο

.....

Το ρολόι που μιλούσε – [Αντίγραφο του παιδιού]
Παραμύθι για παιδιά
ISBN: 978-618-81947-3-1

Copyright © 2016 Πανελλήνιος Σύλλογος Λογοπεδικών – Λογοθεραπευτών

Τα κείμενα του παραμυθιού είναι συγγραφικό έργο της Νατάσας Καραγιαννάκη και της Στέλλιας Κουφομανώλη.

Συντονισμός - Επιστημονική Επιμέλεια

Τον συντονισμό και την επιστημονική επιμέλεια της έκδοσης είχαν τα μέλη της Ομάδας Ειδικού Ενδιαφέροντος στις Διαταραχές Ροής της Ομιλίας του Π.Σ.Λ.:

- Ζαΐρη Ελένη, Λογοθεραπεύτρια.
- Καλαϊτζίδου Κατερίνα, Λογοθεραπεύτρια.
- Μαρούσος Δημήτρης, Λογοθεραπευτής.
- Μητροπούλου Ελένη, Λογοθεραπεύτρια.
- Ντούρου Κατερίνα, Λογοθεραπεύτρια.
- Φούρλης Γιώργος, Λογοθεραπευτής.
- Χωριανοπούλου Μιρέλλα, Φιλολόγος.

Καλλιτεχνική και Γραφιστική Επιμέλεια

Ναταλία Κισσαμιτάκη, Γραφίστρια.

Ευχαριστίες

Η ΟΕΕΔΡΟ ευχαριστεί θερμά όλους όσους αφιλοκερδώς συμμετείχαν στην υλοποίηση αυτού του έργου:

- τις συγγραφείς Νατάσα Καραγιαννάκη και Στέλλα Κουφομανώλη για τη συγγραφή των κειμένων των παραμυθιών και για την παραχώρηση των πνευματικών τους δικαιωμάτων στον Π.Σ.Λ.
- την Ναταλία Κισσαμιτάκη που ανέλαβε τη γραφιστική επιμέλεια και ζωντάνεψε το τελικό έργο
- το σωματείο «Πρωτοβουλία Προσώπων που Τραυλίζουν» για τη βοήθεια που έδωσαν τα μέλη του στην υλοποίηση της παρούσας έκδοσης

Η ΟΕΕΔΡΟ είναι μία επιτροπή του Πανελληνίου Συλλόγου Λογοπεδικών-Λογοθεραπευτών, η οποία ασχολείται με την προώθηση επιστημονικών, ερευνητικών και επαγγελματικών θεμάτων που αφορούν στις διαταραχές της ροής της ομιλίας και στην υποστήριξη των δικαιωμάτων των προσώπων που τραυλίζουν. Μέλη της ΟΕΕΔΡΟ το 2014 είναι οι λογοθεραπευτές Ε.Ζαΐρη, Κ.Καλαϊτζίδου, Δ.Μαρούσος, Ε.Μητροπούλου, Κ.Ντούρου και συντονιστής ο Γ.Φούρλης. Στην ΟΕΕΔΡΟ συμμετέχει η Μ.Χωριανοπούλου ως εκπρόσωπος του σωματείου «Πρωτοβουλία Προσώπων που Τραυλίζουν».

Τηλέφωνα Επικοινωνίας

Πανελλήνιος Σύλλογος Λογοπεδικών - Λογοθεραπευτών

210 7779901

info@logopedists.gr

<http://www.logopedists.gr>

Πρωτοβουλία Προσώπων που Τραυλίζουν

6985737678 / 6976233588

sillogostravlistμου@yahoo.gr

Ακολουθήστε μας σε:

© ΠΣΛ (2015)

Όλα τα δικαιώματα είναι δεσμευμένα από τον Πανελλήνιο Σύλλογο Λογοπεδικών - Λογοθεραπευτών. Η έκδοση είναι ελεύθερα προσβάσιμη σε ηλεκτρονική μορφή από την ιστοσελίδα του Πανελληνίου Συλλόγου Λογοπεδικών-Λογοθεραπευτών. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η διασκευή ή η αναπαραγωγή (ολική, μερική ή περιληπτική) με μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογραφικό ή άλλο τρόπο, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του Πανελληνίου Συλλόγου Λογοπεδικών - Λογοθεραπευτών (Νόμος 2121/1993 & 2557/1997 και κανόνες διεθνούς δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα).

Ομάδα Ειδικού Ενδιαφέροντος στις Διαταραχές Ροής Ομιλίας

ΟΕΕΔΡΟ – Π.Σ.Λ.

Το παρόν παραμύθι αποτελεί μέρος ευρύτερου οργανωμένου υλικού που παρήγαγε η ΟΕΕΔΡΟ και απευθύνεται στον εκπαιδευτικό της τάξης. Το υλικό συμπεριλαμβάνει:

Μετάφραση – Επιμέλεια των βιβλίων του Ιδρύματος για τον τραυλισμό (Stuttering Foundation):

- Stuttering: Straight Talk for teachers (Τραυλισμός: Κουβεντιάζοντας ανοιχτά με εκπαιδευτικούς)
- Sometimes I just stutter (Κάποιες φορές Τραυλίζω: Ένα βιβλίο για παιδιά 7-12 ετών)

Παραμύθια για τον Τραυλισμό

- Το ρολόι που μιλούσε
- Το κοκοράκι που κοιλιούσε... αηλιά όλους τους ξυπνούσε

Βίντεο συνεντεύξεων Προσώπων που Τραυλίζουν και περιγράφουν την σχολική τους εμπειρία και διαδρομή

Στο έως σήμερα έργο ενημέρωσης – ευαισθητοποίησης της ΟΕΕΔΡΟ συμπεριλαμβάνεται το παρακάτω υλικό:

Ενημερωτικά φυλλάδια:

- Για γονείς
- Για δασκάλους
- Για εφήβους
- Για ενήλικες

Πολλυσέλιδο ενημερωτικό έντυπο για τον Παιδιάτρο

Βιντεοπαρουσιάσεις:

- Τραυλισμός: Από την Προσχολική Ηλικία στην Ενήλικη Ζωή
- Το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο για τον Τραυλισμό και τις άλλες διαταραχές ροής της ομιλίας

Το ενημερωτικό υλικό της ΟΕΕΔΡΟ φιλοξενείται και είναι διαθέσιμο στην Ιστοσελίδα του Πανελληνίου Συλλόγου Λογοπεδικών – Λογοθεραπευτών www.logopedists.gr

Λίγα λόγια από τις συγγραφείς

Μια θεραπευτική ιστορία έχει ως στόχο να απευθυνθεί στις δυσκολίες ενός παιδιού ή μιας ομάδας παιδιών με κατανόηση, αποδοχή και ειλικρίνεια. Στην ιστορία που παρουσιάζεται εδώ, δεν υπάρχει καμία διάθεση ηθικολογίας, κηρύγματος ή υποβίβασης της σημασίας ή της έντασης της δυσκολίας του ήρωα, του τραυλισμού του. Όταν γραφόταν αυτή η ιστορία δεν υπήρχε καμία πρόθεση να υποδείξουμε το πρόβλημα μέσω του ήρωα ή να τονίσουμε τι είδους δυσκολίες αυτό δημιουργεί – άλλωστε όσοι αντιμετωπίζουν μια δυσκολία όπως είναι ο τραυλισμός γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα και βιώνουν καθημερινά τις επιπτώσεις της. Αυτό που θεωρήσαμε απαραίτητο να μεταδώσουμε, ήταν ότι είναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός να έχει τα δικά του συναισθήματα χωρίς κανείς να του επιβάλλει πώς πρέπει να νιώθει και ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να προσπαθήσει να περιορίσει ή να επικρίνει τα συναισθήματα αυτά. Ταυτόχρονα όμως προσπαθήσαμε να δείξουμε ότι υπάρχουν και εναλλακτικοί τρόποι σκέψης και δράσης, που αν είμαι ανοιχτός να δοκιμάσω, μπορεί να με βγάλουν από το αδιέξοδο στο οποίο νιώθω ότι θρίσκομαι.

Όλα τα παραπάνω προσπαθήσαμε να τα πετύχουμε με έναν τελείως έμμεσο, μη κατευθυντικό και συμβολικό τρόπο. Έτσι δίνεται η ευκαιρία στον αναγνώστη να επεξεργαστεί δύσκολα και έντονα συναισθήματα μέσα από την ασφάλεια ενός χαρακτήρα και μιας κατάστασης με την οποία έχει κοινά στοιχεία, αλλά δεν είναι έκδηλα περιγραφική της δικής του συνθήκης. Επιπλέον, είναι γνωστό ότι ο μεταφορικός λόγος βοηθά να ενεργοποιηθούν περισσότερα νευρωνικά κέντρα στον εγκέφαλο (Levin, 1997; Modell, 1997), οπότε θεωρήσαμε ασφαλές να χρησιμοποιήσουμε μια ιστορία συμβολική και φανταστική για να κεντρίσουμε το ενδιαφέρον των παιδιών, να εξάψουμε την περιέργειά τους και να τα βοηθήσουμε να επεξεργαστούν το ερέθισμα που τους δίνεται πολύ πιο σφαιρικά.

Αυτή η ιστορία έχει πολύ συγκεκριμένη δομή. Η επιδίωξή μας ήταν ότι κάθε παιδί μετά το άκουσμά της, θα πρέπει να έχει δύο ξεχωριστές καταστάσεις στο μυαλό του (Sunderland, 2001). Την εικόνα του "πριν" με τις δυσκολίες, τα έντονα και οδυνηρά συναισθήματα, την παθητικότητα και τα ατυχή περιστατικά και την εικόνα του "μετά" που δείχνει τον ήρωα να τολμά να δοκιμάσει κάτι καινούριο με μια στάση αναγνώρισης, αποδοχής και ενεργητικής αντιμετώπισης των δυσκολιών του.

Το τέλος της ιστορίας επίσης, δεν είναι το αναμενόμενο "έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα" των παραμυθιών. Το χαρούμενο τέλος σε μια θεραπευτική ιστορία αντικατοπτρίζεται στην αλλαγή στον τρόπο σκέψης του ήρωα (Sunderland, 2001). Τελικά το ρολόι, ο ήρωας της παρούσας ιστορίας, καταφέρνει να αποκτήσει μια υγιή εικόνα για τον εαυτό του, να καταλάβει ότι έχει πολλά άλλα χαρακτηριστικά γνωρίσματα πέρα από το γεγονός ότι είναι ένα ρολόι που τραυλίζει, να αποδεχθεί το γεγονός αυτό και να προχωρήσει στη ζωή του. Το ρολόι δεν σταματά να τραυλίζει μαγικά, το τέλος λοιπόν, δεν είναι απατηλό και εξιδανικευμένο, αλλά θετικό και ρεαλιστικό. Ο στόχος άλλωστε δεν είναι να καταλάβουν τα παιδιά ότι δεν υπάρχουν αρνητικές πλευρές στη ζωή, αρνητικά συναισθήματα ή δύσκολες καταστάσεις (Oaklander, 2007). Είναι οφελιμότερο να αναγνωρίσουν ότι όλα αυτά υπάρχουν και ότι είναι φυσικό για όλους να αντιμετωπίσουν δυσκολίες κάποια στιγμή στη ζωή τους. Τότε είναι που θα πρέπει να βάλουν τα δυνατά τους και να χρησιμοποιήσουν όλες τις αρετές τους χωρίς να παραιτηθούν, ελπίζοντας σε ένα αποτέλεσμα με το οποίο θα είναι ικανοποιημένα.

Ελπίζουμε ο κάθε αναγνώστης να νιώσει τα δικά του ξεχωριστά συναισθήματα διαβάζοντας αυτή την ιστορία και να την αγαπήσει για τους δικούς του λόγους. Καλή ανάγνωση!

Βιβλιογραφικές αναφορές

Levin, F. (1997). Integrating some mind and brain views of transference: the phenomena. *Journal of the American psychoanalytic association*, 45(4), 1121-1151.

Modell, A.H. (1997). The synergy of memory, affects and metaphor. *Journal of analytical psychology*, 42(1), 105-117.

Oaklander, V. (2007). *Windows to our children*. Maine: Gestalt Journal Press.

Sunderland, M. (2001). *Using storytelling as a therapeutic tool with children*. London: Speechmark.

Το ρολόι που μιλούσε

Αυτή είναι μια ιστορία που όλοι στη μικρή μας πόλη λένε, ως μια ιστορία θάρρους και αποφασιστικότητας. Αυτή είναι μια ιστορία για την κεντρική πλατεία της μικρής μας πόλης, μια ιστορία με ήρωα το αξιοθαύμαστο ρολόι της.

Σίγουρα θα αναρωτιέστε τι μπορεί να συνέβη με το ρολόι της πλατείας. Το ξέρετε τόσο καλά, ποτέ δεν έχει κάνει τίποτα ασυνήθιστο, δεν έχει βγει ποτέ εκτός προγράμματος- Ω! Αυτό και αν το ξέρετε πολύ καλά.

Γιατί κάθε απόγευμα που βγαίνετε με τους φίλους σας στην πλατεία, το ρολόι είναι πάντα εκεί αγέρωχο, σας προσέχει και φροντίζει όλα να γίνονται στην ώρα τους. Μα τι κάθομαι και σας λέω; Σας έχω δει πολλές φορές να το θαυμάζετε. Σας έχω παρατηρήσει πώς κάθεστε κοντά του και χαζεύετε την κίνηση στην πλατεία.

Όλα δουλεύουν σαν μια καλοκουρδισμένη ορχήστρα με μαέστρο της...το ρολόι! Με ένα του σήμα όλα τα φώτα ανάβουν συγχρονισμένα και σβήνουν την κατάλληλη στιγμή. Με άλλο του σήμα, το νερό στο σιντριβάνι ξεκινά να κυλάει, και σταματά όταν αυτό γεμίσει. Και όταν δοκιμάζετε καινούρια βήματα στον χορό ή κάνετε κόλπα με το σκίτ, το ρολόι είναι εκεί για να μην χάσετε το ρυθμό σας.

Που λέτε, πολύ καιρό πριν, το ρολόι κρατούσε μέσα του ένα μεγάλο μυστικό. Ένα μυστικό που μπορούσε να μοιραστεί μόνο με ένα άτομο. Τον επιστάτη του πάρκου. Η δουλειά του επιστάτη ήταν να το κουρδίζει συχνά και ήξερε, πως ενώ το ρολόι μπορούσε να μιλήσει, προτιμούσε να δείχνει την ώρα, παρά να τη λέει. Πολύ συχνά οι δυο τους μοιράζονταν τους φόβους και τις ανησυχίες τους. Το ρολόι δεν μπορούσε να ξεχάσει την πρώτη μέρα που το τοποθέτησαν στην πλατεία. Ήταν η πρώτη φορά που τόλμησε να πει την ώρα, παρά να τη δείξει.

«**Η-η-η-η ώρα είναι δ-δ-δ-ε, έντεκα**»,
είπε και όλοι ξέσπασαν σε γέλια.

«Ωραίο ρολόι μας έφεραν», είπε κάποιος,
«δείχνει δέκα αλλά λέει πως είναι έντεκα!»

«Ναι, και αν του παίρνει τόσο ώρα να πει την ώρα, σίγουρα θα μας βάλει σε μπελάδες», είπε κάποιος άλλος.

«Ποτέ δε θα ξέρουμε τη σωστή ώρα...»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που κάποιος κορόιδευε το ρολόι επειδή κολλούσε. Μα δεν ήθελε να νομίζει ο κόσμος πως δεν κάνει σωστά τη δουλειά του. Έτσι αποφάσισε να σταματήσει να μιλάει και απλώς να δείχνει την ώρα με τους δείκτες του.

Ο επιστάτης άκουγε τους φόβους του με κατανόηση. Γι' αυτό, φρόντιζε να είναι πάντα καλοκουρδισμένο, να μην χάνει ούτε λεπτό! Με τη βοήθεια του επιστάτη, ήταν πάντα αξιόπιστο και σιγά-σιγά όλοι ξέχασαν πως μπορούσε να μιλήσει.

Μέχρι τη μέρα που κάτι αναπάντεχο συνέβη... Ο επιστάτης δεν εμφανίστηκε! Το ρολόι ήταν πολύ, πολύ αγχωμένο. Ανησυχούσε μήπως έπαθε κάτι κακό ο φίλος του, αλλά ακόμα πιο πολύ ανησυχούσε πως αν κάποιος δεν το κούρδιζε δεν θα μπορούσε να δείξει την ώρα. Δεν τολμούσε ούτε καν να το σκεφτεί. Τι θα γινόταν αν δεν μπορούσε να δείξει την ώρα; Τίποτα δε θα γινόταν στην ώρα του. Τα φώτα δε θα άναβαν ποτέ! Το νερό στο σιντριβάνι θα κυλούσε ασταμάτητα και θα πλημμύριζε όλη η πλατεία. Και πώς θα ξέραν όλοι πως πέρασε η ώρα και πρέπει να επιστρέψουν σπίτι τους; Τα παιδιά; Οι γονείς τους θα τρελαίνονταν από ανησυχία! Το ρολόι σκέφτηκε πως σε όλη την πόλη θα επικρατήσει πανικός, όλοι θα πουν πως είναι αναξιόπιστο και δεν μπορούν πια να βασίζονται πάνω του.

«**Κάτι πρέπει να κάνω...**» σκέφτηκε, και σκέφτηκε και σκέφτηκε.

«**Η μόνη μου επιλογή είναι να μιλήσω**», είπε στον εαυτό του διστακτικά.

Μα αυτή η σκέψη το άγχωσε ακόμη περισσότερο. Η πίεση ήταν τεράστια. Ο χρόνος περνούσε και το ρολόι έπρεπε να πάρει μια απόφαση. Να πει την ώρα με κίνδυνο να το κοροϊδέψουν ή να μην την πει και να γίνουν όλοι του οι φόβοι πραγματικότητα;

«**Η-η-η-η ω-ώρα είναι δε-δε-δε-δέκα**»,

είπε μην πιστεύοντας πως τόλμησε να μιλήσει.

Όμως, αρκετοί στο πάρκο ξέσπασαν σε γέλια για ακόμη μια φορά.

«**Μιλάς μια φορά στα χίλια χρόνια και δεσ πώς το κάνεις!**»

«Δεν είναι ευχαριστημένοι με τίποτα! Ό,τι και να πω θα με κοροϊδέψουν. Όλοι θα με θυμούνται ως το ρολόι που κολλάει και τίποτα άλλο», σκέφτηκε το ρολόι και έβαλε τα κλάματα.

Καθώς έμεινε μόνο και στεναχωρημένο, τα νέα έκαναν γρήγορα το γύρο της μικρής μας πόλης. Λίγη ώρα μετά, όλοι έμαθαν τι συνέβη και θυμήθηκαν πως το ρολόι της πλατείας μιλούσε και αρκετά συχνά κολλούσε.

Ευτυχώς, σύντομα ο επιστάτης επέστρεψε, το κούρδισε και ζήτησε συγγνώμη, μα αυτό δεν έκανε το ρολόι να νιώσει καλύτερα. Είχε πάρει μια σημαντική απόφαση: Να μην μιλήσει ποτέ ξανά! Αλλά τι θα έκανε αν συνέβαινε ποτέ κάτι παρόμοιο; Όχι, όχι, όχι, δεν ήθελε ούτε καν να το σκεφτεί.

«Ποτέ, δεν θα μιλήσω ποτέ ξανά!»

Καθώς το ρολόι στεκόταν εκεί, νιώθοντας μόνο και απογοητευμένο δεν είδε το πουλάκι που ήρθε δίπλα του.

«Ε, εσύ! Γιατί είσαι τόσο σοβαρό και μελαγχολικό;», και χωρίς καν να περιμένει απάντηση συνέχισε, «Που λες φίλε μου... η ζωή έχει δυσκολίες! Μα αυτή είναι η ζωή. Έχω δει και έχω ακούσει πολλά», συνέχισε τιτιβίζοντας. «Πετώ από κλαδί σε κλαδί, από πάρκο σε πάρκο, από σπίτι σε σπίτι και μαθαίνω όλα τα νέα. Σήμερα έμαθα για ένα ρολόι σε μια πλατεία που μπορεί να μιλήσει αλλά κολλάει. Το ξέρεις;»

Το ρολόι προσπάθησε να μουρμουρίσει κάτι, αλλά το πουλάκι είχε πάρει φόρα.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί οι άνθρωποι κάνουν τόση φασαρία για κάποια πράγματα. Και τι έγινε που κολλάει; Την ώρα την λέει; Ε, τότε, τι σημασία έχει πώς λέει την ώρα! Πάρε εμένα για παράδειγμα. Όλοι με κοροϊδεύουν επειδή μιλάω πολύ και γρήγορα. Αλλά, να σου πω φίλε μου... δεν με νοιάζει καθόλου. Γιατί, αν δεν ήμουν εγώ, να λέω τα νέα από κλαδί σε κλαδί, από πάρκο σε πάρκο και από σπίτι σε σπίτι, να δω τι θα κάνανε! Μεταφέρω τις ειδήσεις στον κόσμο και αυτό με κάνει ξεχωριστό! Και αυτό το ρολόι κάτι ξεχωριστό θα έχει, δεν μπορεί..όλοι έχουμε κάτι! Αλλά γιατί ασχολούμαι με τα προβλήματα των άλλων; Εγώ ήρθα απλώς να πω τα νέα».

«Επιτέλους έφυγε!»,
εκέφτηκε το ρολόι. «Τι
πολυλογία... το μόνο
που θέλω είναι να
μείνω μόνο μου...»

Ο καιρός πέρασε και όλα επέστρεψαν στους φυσιολογικούς τους ρυθμούς. Παρ' όλο που κανείς δεν μιλούσε για το ρολόι που κολλούσε, εκείνο ήταν ακόμη μελαγχολικό. Λες και η μουσική μέσα του είχε σταματήσει. Οι μέρες περνούσαν και το ρολόι έδειχνε την ώρα με τους δείκτες του. Όλα γίνονταν με ακρίβεια και στην ώρα τους, μα εκείνο ένιωθε πως δεν του έφτανε πλέον μόνο αυτό. Ένας διαφορετικός κτύπος, τικ-τακ, ακουγόταν από μέσα του, κάτι που δεν το άφηνε να ψυχάσει. Αλλά τι να ήταν αυτό;

Όσπου... μια μέρα είδε το πουλάκι να τριγυρίζει στο πάρκο, πετώντας χαρούμενο από δέντρο σε δέντρο και αναρωτήθηκε: «Πώς μπορεί αυτό το πουλί να είναι τόσο ξέγνοιαστο και ανέμελο;»

Ξαφνικά κατάλαβε! Για πρώτη φορά ο κτύπος μέσα του, τικ-τακ, έβγαζε νόημα! Το ρολόι ένιωθε το ρυθμικό κτύπο να γεμίζει με ένα ζεστό συναίσθημα την καρδιά του.

«Αυτό είναι!», σκέφτηκε. «Δεν πειράζει αν λέω την ώρα με διαφορετικό τρόπο. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι είμαι πάντα ακριβές και όλοι μπορούν να βασιστούν πάνω μου. Και αυτό είναι που με κάνει να νιώθω ξεχωριστό!»

Το πουλάκι πέταξε από πάνω του: «Μοιάζεις διαφορετικό σήμερα! Λάμπεις ολόκληρο!»

Εκείνη τη στιγμή το ρολόι πήρε ακόμη μια σημαντική απόφαση «Τι και αν κολλάω κάποιες φορές; Έχω φωνή και αν θέλω να τη χρησιμοποιήσω για να λέω την ώρα θα το κάνω! Και αν αυτό φανεί αστείο σε μερικούς θα τους λέω:

Είμαι ρολόι ακριβές, τι και αν κολλάω κάποιες φορές;

Έχω φωνή και ναι μπορώ, την ώρα τη σωστή και εγώ να πω!

Και από τότε, στην μικρή μας πόλη, όποιος θέλει να πει μια ιστορία θάρρους και αποφασιστικότητας, λέει την ιστορία του ρολογιού της πλατείας. Του ρολογιού που μιλούσε και δεν το ένοιαζε αν κάποιες φορές κολλούσε.

Σχετικά με τις συγγραφείς...

Η Νατάσα Καραγιαννάκη είναι απόφοιτος του τμήματος Ψυχολογίας του Α.Π.Θ. με κατεύθυνση τη Σχολική και Εξελικτική Ψυχολογία και μεταπτυχιακή εξειδίκευση στην Παιδική Ανάπτυξη και Μάθηση (Master of Science in Child Development and Learning) από το Oxford Brookes University στο Ηνωμένο Βασίλειο. Από το 2009 συντονίζει ομάδες Σχολών Γονέων βάσει του εξελικτικού συστήματος της Μαρίας Χουρδάκη και από το 2013 κατέχει Δίπλωμα Εκπαίδευσης στην Παιγνιοθεραπεία από το National University of Galway Ireland (Diploma in Practice Based Play Therapy). Εργάζεται στη Ρόδο ιδιωτικά, καθώς και σε συνεργασία με δημόσια και ιδιωτικά εκπαιδευτήρια της περιοχής.

Η Στέλλα Κουφομανώλη είναι εκπαιδευτικός, απόφοιτη του τμήματος Τ.Ε.Π.Α.Ε.Σ (Τμήμα Επιστημών Προσχολικής Αγωγής και Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού) του Πανεπιστημίου Αιγαίου στη Ρόδο. Από το 2007 έως το 2015 εργάστηκε στο νηπιαγωγείο ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων του νησιού της Ρόδου, ενώ τα τρία τελευταία χρόνια από αυτά κατείχε τη θέση της προϊσταμένης της βαθμίδας του νηπιαγωγείου του ίδιου σχολείου. Από το σχολικό έτος 2015-2016 ξεκίνησε να εργάζεται ως αναπληρώτρια νηπιαγωγός σε δημόσια νηπιαγωγεία. Έχει γράψει και διασκευάσει αρκετά παραμύθια για τις ανάγκες των σχολικών εκδηλώσεων, των σχολικών θεατρικών παραστάσεων και ένα για την ομαλή προσαρμογή των παιδιών στο σχολικό περιβάλλον.

